

Elnesvågen 2. januar 2015

I. Guvernørens månedsbrev nr. 7/2014 - 2015

Kjære Rotaryvenner i distrikt 2305!

1. Januar er "Rotary Awareness Month".

Det var litt av en utfordring! Januar er måneden når vi skal ha Rotary i våre tanker. Men bør vi ikke alltid ha Rotary i våre tanker?

På guvernørskolen i San Diego i januar i fjor, fikk vi en presentasjon i plenum som het "My Rotary Moment". Her var det kjente rotarianere i ledende posisjoner som fortalte historier de hadde opplevd, minner som hadde festet seg hos dem, og som de kunne fortelle om under

Manchester Grand Hyatt hotell i San Diego

overskriften "My Rotary Moment". Her fikk vi høre mange gode historier om Rotary!

Vanskeligere ble det, da hver enkelt av oss skulle presentere egne opplevelser om det samme emnet under et gruppearbeide. Det er ikke alle som har hatt eller opplevd noe spesielt "Rotary Moment". [Tammi Babb fra USA underviser på et gruppearbeide.](#)

Men en av de norske kollegene, fortalte en historie som jeg husker veldig godt:

ROTARY INTERNATIONAL

Distrikt 2305

Det var Svein-Eirik Jensen fra distrikt 2290, som under et opphold i Bangkok, skulle bestille seg en dress. Han hadde ikke mye tid, og bestillingen gikk raskt. Da han kom for å hente dressen, la skredderen, som satt bak et skrivebord, merke til at Svein-Eirik hadde Rotaryknappen på jakkeslaget sitt. Han spurte om Svein-Eirik var med i Rotary. Da han svarte bekreftende på spørsmålet, bad skredderen ham om å bli med ut på bakrommet. Selv satt skredderen i rullestol. Det hadde ikke Svein-Eirik lagt merke til før, for rullestolen var skjult av skrivebordet.

På bakrommet satt det flere skreddere og arbeidet. Det spesielle var at de satt i rullestol, alle sammen!

Rodney Wong fra New Zealand underviste på gruppearbeidet.

På bakveggen hang det et innrammet brev som sertifiserte bedriften, og som attesterte at opplæring av rullestolbrukerne til et yrke som skredder, slik at de skulle kunne forsørge seg selv og en eventuell familie, var bekostet av Rotary. Disse menneskene stod i takknemlighetsgjeld til Rotary, og nå ville sjefen vise sin takknemlighet ved å la Svein-Eirik som Rotarymedlem, få dressen til halv pris. Svein-Eirik nektet først å akseptere tilbudet, men bedriftslederen insisterte. Svein-Eirik avsluttet fortellingen sin med å presisere: "Jeg burde i stedet ha betalt dobbelt!"

2. Når skal du ha Rotary i tankene dine?

Igjen er svaret nærliggende: Nesten alltid! Hvorfor dette "nesten"?

Det er for å ta høyde for at det finnes situasjoner i livet, for eksempel en nødsituasjon, hvor andre prioriteringer må få gå foran. Så det er lov å ha andre prioriteringer, og slik må det være, for vi skal ha i tankene at vår innsats for Rotary dreier seg om frivillig arbeid. Egentlig burde det heller ikke være noe som heter "for Rotary", for alt vi gjør for Rotary, dreier seg om å gagne andre, mennesker som ikke har det like godt som oss, som ikke har de samme ressursene som oss, for mennesker hvis livssituasjon kan bli en helt annen, om de bare får litt hjelp. Rotary må være middelet, ikke målet.

Jeg refererte til Rotarys seks hovedsatsningsområder i forrige månedsbrev. Jeg regner med at dere husker disse, så jeg skal gå tilbake til oppfordringen om å la Rotary få en sentral plass i tankene våre. Det dreier seg om firespørsmålsprøven.

Som kjent blir rotarianere fra hele verden, med ledsagere, invitert til en ukes "Home-stay" hjemme hos amerikanske rotarianere uken før de skal videre til Guvernørskolen på Manchester Hyatt hotell i San Diego. Dette var en ordning som ble initiert av Milton Matthews fra Brighton Rotarclub i Rochester, NY.

Fra nettet kan vi laste ned denne oppsummeringen: *"The "Milt Matthews Governor Elect Hospitality" was conceived and started by Milt in 1969 and the first International Governor Nominees were hosted in the spring on 1970. The program has grown over the years and is internationally known as one of the*

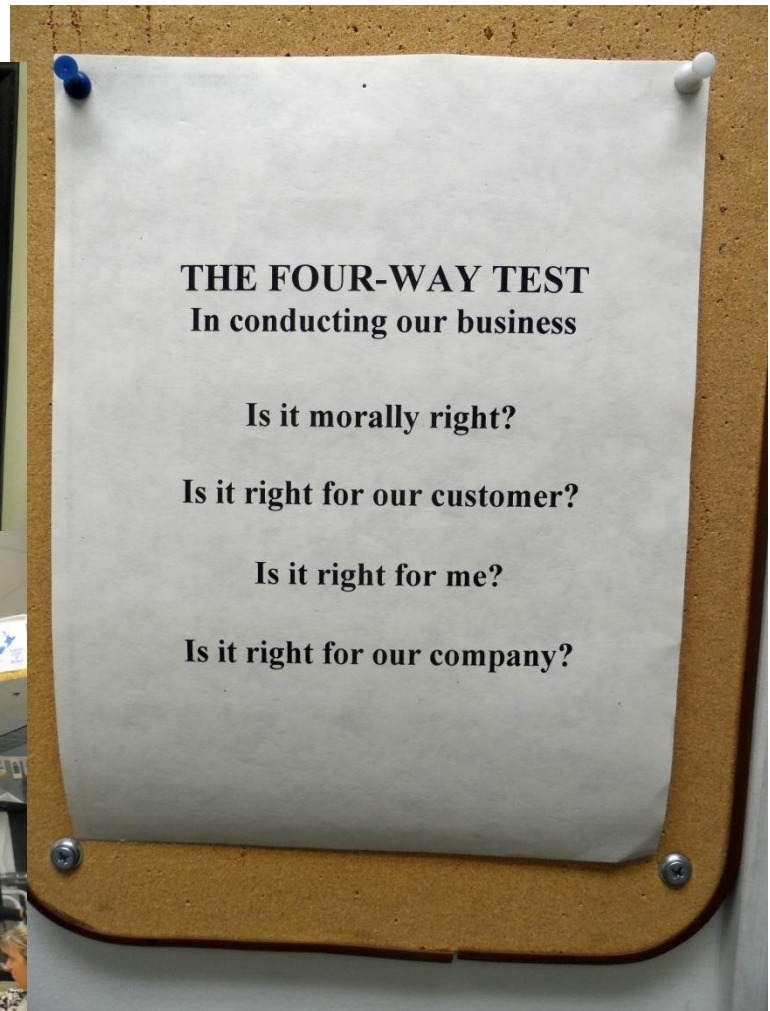
ROTARY INTERNATIONAL

Distrikt 2305

best hospitality programs in Rotary. The program has been copied by many other districts. The many Friendship Exchanges that we now enjoy are a result of PDG Milt's program."

I dag kommer de aller fleste av invitasjonene til "Home-stay" fra Florida. Årsaken er enkel: Florida er klimamessig å foretrekke fremfor Rochester, i alle fall i januar måned! Men en sak er amerikanske rotarianere skjønt enige om: Det var i Rochester tiltaket startet, og det er fortsatt slik at rotarianere i ledende posisjoner fremholder at skal tilreisende virkelig oppleve ekte amerikansk gjestfrihet, er det Rochester og omegn som er modellen for alle de andre. Så får det ikke hjelpe at været i januar kan være en utfordring i Rochester. Det var det!

Rosa og jeg valgte Rochester. Det samme gjorde vår venn, DG Jan P. Jaldeland fra distrikt 2410 i Sverige. Det må da være en grunn?

Joda, mannen med fotoapparatet helt til høyre i bildet, er vår venn Jan P. Jaldeland fra distrikt 2410 under et klubbmøte i Brighton Rotaryclub med bedriftsbesøk hos Hawn Heating & AC i Rochester. Fireveistesten hadde en sentral plassering på bedriftens oppslagstavle. Nå er nok denne testen til en viss grad tilpasset til situasjonen. På norsk oversetter vi fireveistesten slik:

ROTARY INTERNATIONAL

Distrikt 2305

1. Er det sant?

2. Er det rettferdig overfor alle det angår?

3. Vil det skape forståelse og bedre vennskap?

4. Vil det være til beste for alle det angår?

Her har nok mange av oss, distriktsguvernøren medregnet, noe igjen å lære. Som barn lærte de fleste av oss at vi ikke skulle lyve. Men har dere tenkt over hvor lett det er å lure den vi snakker med trill rundt gjennom å presentere utvalgte deler av sannheten? Er ikke det langt på vei folkesport i visse kretser? Kanskje er det ikke nok, bare å snakke sant?

Hvor mange ganger har jeg ikke selv gjort gode venner urett, gjennom å ignorere de punktene som kommer lengre ned på listen! Kanskje er det nettopp her at vi finner forskjellen mellom å "være med i Rotary" og å være "en rotarianer"? Nei, jeg har ikke noe svar. Jeg vil i stedet sitere Henrik Ibsen: *"Jeg spørger kun; mitt kall er ei at svare."*

3. Noen tanker i forbindelse med halvgått løp.

Når vi er kommet til januar, er halve Rotaryåret omme. Men betyr det at løpet er halvkjørt? Tidsmessig er det utvilsomt det. Men når det kommer til innsats for Rotary (Der har vi det igjen : "for Rotary". Kanskje er det på tide med litt nytenkning?), ligger ikke svaret like klart i dagen. Vervet som distriktsguvernør er, som mange andre verv innen organisasjonen, basert på innsats over tre år, selv om man bare er DG i ett år. Jeg regner ikke med det første året som DGN (District Governor Nominee). Det året blir man innkalt til møtene i distriktsorganisasjonen, primært for å gjøre seg kjent med hvordan systemet virker, og for å lære å kjenne noen av de nøkkelpersonene man skal arbeide sammen med i tiden som kommer. Men så begynner Alvoret det året man går på som DGE (District Governor Elect): Man får plikter, og man starter på en læreprosess som øker raskt i intensitet. Allerede mot slutten av året som DGN, møter man sine norske kolleger for første gang, de man skal arbeide sammen med som kullkamerater i året som distriktsguvernør. Man skal, uten å kjenne hverandre særlig godt, velge en fellesrepresentant, som får en noe mer sentral rolle: Vedkommende blir to år etter å ha fungert som DG, leder for NORFO. NORFO er et samarbeidsorgan for de norske Rotarydistriktene, og slik sett ikke en del av linjeorganisasjonen i Rotary. Men det er viktig å være klar over at gjennom å ta i mot valget som fellesrepresentant for de norske Rotarydistriktene, forplikter man seg utover det året man er valgt som distriktsguvernør.

Som DGE (District Governor Elect), er man med på å fatte de beslutningene som vedgår Rotarydistriktet man er en del av. Nå skyter også utdanningen og treningen fart. Som DGE skal man i løpet av høsten delta på GETS og RI (Rotary Institute). Hva GETS står for, gir seg selv. Skift ut P for President med G for Governor, så ser dere tegningen. Rotary er delt inn i ulike soner. Norden tilhører sone 15 og 16, og det har liten hensikt å finregne på dette. Det to sonene er nesten alltid sammen likevel. Norge tilhører sone 16, mens Sverige har noen distrikter i hver sone. Så får svenskene være med på noen flere sonemøter, men mer er det ikke til det. Rosa og jeg skulle delta på GETS i St.Petersburg i Russland. Deltakelse på GETS er obligatorisk. Men du kan ikke bare reise til Russland og forvente å bli sluppet inn i

ROTARY INTERNATIONAL

Distrikt 2305

landet. Du må ha en innreisetillatelse, et visum med en varighet avstemt etter oppholdet. Denne er igjen basert på en formell invitasjon. Men her stod utfordringene med tilhørende frustrasjoner i kø.

Innen jeg hadde fått ordnet med nødvendig visum for oss, hadde jeg skrevet til RI og spurt om de hadde vurdert mulighetene for å flytte GETS til et land hvor det var litt mindre komplisert å få innreisetillatelse. Men det ordnet seg til slutt, og i dag ser jeg tilbake på GETS i St. Petersburg som kanskje den mest minneverdige opplevelsen gjennom hele Rotarytopplæringen.

Neste ledd i utdannelsen, var deltakelse på "Guvernørskolen" i San Diego. Det var et kjempearrangement med noe nær 2.000 deltakere fra hele verden - og arrangementet gikk som på skinner!

Når vår DGE så kommer hjem til Norge fra San Diego og kan det meste - bedre enn de fleste - skal PETS og distriktets øvrige utdanningstilbud for de innkommende presidentene og øvrige tillitsvalgte forberedes og gjennomføres. Samtidig skal håndboka for kommende Rotaryår ajourføres - kanskje ikke den aller største oppgaven, men det er en del "småplukk" som skal på plass. Et par andre trykksaker skal også rulleres, men bare hvert tredje år. Er man heldig, slipper man unna den oppgaven.

Etter 1. juli, begynner Alvoret. En distriktsguvernør i Rotary distrikt 2305 skal besøke alle klubbene i distriktet, pr. i dag 52, før jul. Han eller hun skal også gjennomføre en distriktskonferanse og delta på en annen norsk og en annen nordisk distriktskonferanse. Men dette er gøy! Og nå er det heldigvis slik, at det som oppleves som lystbetonet, det er heller ikke så veldig belastende.

Ser dere forskjellen? Ved det som i tid er halvgått løp, er egentlig det meste gjort!

Det siste året, som IPDG (Immediate Past District Governor), skal man assistere sin etterfølger med råd og veiledning, så langt det er praktisk mulig. Man skal normalt også fungere som viseguvernør, dvs. at om distriktsguvernøren blir hindret i å utføre sitt verv, enten på grunn av sykdom eller andre årsaker, er det IPDG som stepper inn. Dersom IPDG ikke kan påta seg vervet som viseguvernør, må distriktet velge en annen PDG (Past District Governor). Da en slik situasjon oppstod i vårt distrikt i år, var vi så heldige at den PDG'en vi spurte om han kunne være villig til å stille til valg som viseguvernør, svarte ja. Selve valget ble gjennomført ved akklamasjon. Stor takk til PDG Oddbjørn Øien fra Sula Rotaryklubb!

4. Tildelingen av Nobels fredspris til Malala Yousafzais og Kailash Satyarthi.

Fra IPDG Roy Heine Olsen, har jeg fått tilsendt Nobelforedragene til de to som ble tildelt denne hederstunge prisen forrige måned, med oppfordring om å bruke litt tid på å lese hva de skriver. Det er en oppfordring jeg tar i mot med glede. De to foredragene er sakset fra Aftenposten torsdag 11. desember og står å lese på de to neste sidene:

INNSIKT NOBELS FREDSPRIS

• Nobelprisvinner Malala Yousafzais foredrag

Bismillah hir rahman ir rahim. I Guds den nådefulle og mest velgjørernes navn. Deres Majesteter, ærede medlemmer av Den norske Nobelkomiteen, kjære søstre og brødre. Dagen i dag er en svært lykkelig dag for meg. Jeg er beæret over å Nobelkomiteen har valgt meg som mottaker av denne prestisjefylte prisen.

Jeg vil takke dere alle for deres vedvarende støtte og kjærlighet. Jeg er takknemlig for alle brevene og kortene som jeg fortsatt mottar fra hele verden. Å lese de varme og oppmuntrende ordene fra dere både styrker og inspirerer meg.

Jeg vil takke mine foreldre for deres uforbeholdne kjærlighet. Jeg vil takke faren min for at han ikke vingeklippet meg og lot meg fly. Jeg vil takke moren min for at hun har inspirert meg til å bli tålmodig og til å alltid si sannheten – noe vi er overbevist om er islams egentlige budskap.

Jeg er stolt over å være den første pash-tuner, den første pakistaner og den første ungdommen som mottar denne prisen. Jeg er ganske sikker på at jeg også er den første mottakeren av Nobels fredspris som fortsatt kjemper sammen med sine yngre brødre. Jeg vil at det skal bli fred over alt, men det er noe mine brødre og jeg fortsatt jobber med.

Jeg er også beæret over å motta denne prisen sammen med Kailash Satyarthi, som har vært en forkjemper for barns rettigheter over lang tid. Faktisk dobbelt så lenge som jeg har levd. Jeg er også glad for at vi kan stå sammen og vise verden at en inder og en pakistaner kan forenes i fred og i arbeidet for barns rettigheter.

Kjære brødre og søstre, jeg er oppkalt etter pashtunernes egen Jeanne d'Arc og store inspirasjonskilde, Malalai av Maiwand. Ordet Malala betyr «sorgtyngt», «strid», men for å tilføre det litt lykke brukte bestefaren min alltid å kalle meg Malala – Verdens lykkeligste jente og i dag er jeg veldig lykkelig over at vi står her sammen for en viktig sak.

Denne prisen går ikke bare til meg. Den går til de glemte barna som ønsker seg utdanning. Den går til de redde barna som ønsker seg fred. Den går til de stemmeløse barna som ønsker seg endring.

Jeg er her for å forsvare deres rettigheter, være deres stemme... dette er ikke en tid for å synes synd på dem. Dette er en tid for å handle slik at dette blir den siste gangen vi opplever at et barn blir fratatt retten til utdanning.

Jeg har oppdaget at folk beskriver meg på mange ulike måter:

Noen kaller meg jenta som ble skutt av Taliban.

Noen kaller meg jenta som kjempet for sine rettigheter.

Og enkelte kaller meg en «Nobelprisvinner» nå.

Slik jeg ser det, er jeg bare en engasjert og egenrådig person som ønsker at alle barn skal få god utdanning, at det skal være like rettigheter for kvinner og menn og at det skal bli fred over hele kloden.

Utdanning er en av livets velgivelser – og en av livets nødvendigheter. Det er noe jeg har erfart i løpet av de 17 årene jeg har levd. I mitt hjem i Swat-dalen i det nordlige Pakistan elsket jeg å gå på skolen og lære meg nye ting. Jeg husker at jeg og venninnene mine dekorerte hendene våre med bennamaling ved spesielle anledninger.

I stedet for å tegne blomster og mønstre, malte vi matematiske formler og ligninger på hendene våre.

Vi tørstet etter utdanning fordi vår fremtid lå nettopp der, i det klasserommet. Vi brukte å sitte og lese og lære ting sammen. Vi elsket våre rene og fine skoleuniformer og vi satt der og drømte store drømmer. Vi ønsket å gjøre våre foreldre stolte og bevise at vi kunne utmerke oss i våre studier og oppnå ting som enkelte mener det bare er gutter kan oppnå.

Men tingene forandret seg. Da jeg var ti, ble Swat, som var et vakker sted og et turistmål, plutselig til et sted for terrorisme. Over 400 skoler ble ødelagt. Jenter ble forhindret i å gå på skole. Kvinner ble pisket. Uskyldige mennesker ble drept. Alle led under dette og våre vakre drømmer ble til mareritt.

Utdanning gikk fra å være en rettighet til å bli en forbyttelse.

Men da min verden plutselig forandret seg, forandret også mine prioriteringer seg. Jeg hadde to alternativer, det ene var å tie og vente på å bli drept. Det andre var å ta til motmæle og så bli drept. Jeg valgte det andre alternativet. Jeg bestemte meg for å ta til motmæle.

Terroristene forsøkte å stanse oss og de angrep meg og vennene mine 9. oktober 2012, men kulene deres kunne ikke vinne.

Vi overlevde. Og siden den dagen har stemmene våre blitt stadig sterkere.

Når jeg forteller historien min er det ikke fordi den er unik, men fordi den ikke er det. Den er historien til mange jenter.

I dag forteller jeg deres historie også. Her i Oslo har jeg med meg noen av mine søstre som deler denne historien med meg, venner fra Pakistan, Nigeria og Syria. Mine modige søstre Shazia og Kainat Riaz som også ble skutt den dagen i Swat-dalen sammen med meg. Det var også en traumatisk opplevelse for dem. Det samme gjelder for min søster Kainat Somro fra Pakistan, som ble utsatt for ekstrem vold og misbruk, broren hennes ble til og med drept, men hun bukket ikke under.

Andre jenter er sammen med meg her har jeg truffet under kampanjen for Malala-fondet, og de er nå blitt som søstre for meg. Min modige 16 år gamle søster Mezon fra Syria, som bor i en flyktningeleir i Jordan og som går fra telt til telt for å hjelpe jenter og gutter som ønsker å lære. Og min søster Amina, fra det nordlige Nigeria, hvor Boko Haram truer og kidnapper jenter bare fordi de ønsker å gå på skole.

Selv om jeg står foran dere her som en jente, én person – 1,57 m høy når jeg går med høye hæler – er jeg ikke én stemme, jeg er mange. Jeg er Shazia.

Jeg er Kainat Riaz.
Jeg er Kainat Somro.
Jeg er Mezon.
Jeg er Amina. Jeg er alle disse 66 millioner jentene som ikke går på skole.
Folk spør meg ofte hvorfor det spesielt viktig at jenter får utdanning. Svaret mitt er alltid det samme.

Det jeg har lært av de to første kapitlene i den Hellige Koranen er ordet Iqra, som betyr «les» og ordet nun wal-qalam, som betyr «med pennen».

Derfor sier jeg det samme her som jeg sa i FN i fjor, nemlig at «Ett barn, en lærer, én penn og én bok kan forandre verden».

I dag ser vi at det er rask fremgang, modernisering og utvikling i den ene halvdel av verden, mens det samtidig er land hvor millioner av mennesker fortsatt lider under gamle problemer som sult, fattigdom, urettferdighet og konflikter.

I 2014 har vi markert hundreårsjubileet for starten av første verdenskrig, men vi har fremdeles ikke tatt full lærdom av tapet av flere millioner menneskeliv for hundre år siden.

Det er fortsatt konflikter hvor flere hundre tusen uskyldige mennesker har mistet livet. Mange familier er blitt flyktninger i Syria, Gaza og Irak. Det finnes fortsatt jenter som ikke har frihet til å gå på skole i det nordlige Nigeria. I Pakistan og Afghanistan ser vi at uskyldige mennesker blir drept i selvmordsangrep og bombeeksplosjoner.

Mange barn i Afrika får ikke mulighet til å gå på skole på grunn av fattigdom.

Mange barn i India og Pakistan er fratatt retten til skolegang på grunn av sosiale tabuer, eller fordi de er tvunget inn i barnearbeid eller fordi jenter er tvunget inn i selvmordskuppet.

En av mine gode skolevenner som er like gammel som meg, var en gang i tiden en modig og selvsikker jente, som drømte om å bli lege. Men denne drømmen ble det aldri noe av. Da hun var 12 ble hun tvunget til å gifte seg og hun fikk raskt en sønn i en alder av bare 14 år, mens hun selv var et barn. Jeg vet at venninnen min ville ha blitt en veldig dyktig lege.

Men det gikk ikke... fordi hun var jente. Hennes historie er grunnen til at jeg gir prispengene for Nobelprisen til Malala-fondet, som bidrar til god utdanning for jenter rundt om i verden og som oppfordrer verdens ledere til å hjelpe jenter som meg, Mezon og Amina. Det første stedet disse pengene vil gå til er det stedet hvor jeg har hjertet mitt, til å bygge skoler i Pakistan – og spesielt mitt hjemsted Swat og Shangla.

I min landsby er det fortsatt ingen ungdomsskole eller videregående skole for jenter. Jeg ønsker å bygge en slik skole for at mine venner skal kunne skaffe seg en utdanning – og dermed få muligheten til å oppfylle sine drømmer.

Det er der jeg vil begynne, men det stopper ikke der. Jeg vil fortsette denne kampen inntil jeg ser at alle barn går på skole. Jeg føler meg mye sterkere etter at jeg ble utsatt for dette angrepet, fordi jeg vet at ingen kan stoppe meg, eller oss, for nå er vi flere millioner som kjemper sammen.

Kjære brødre og søstre, opp på denne scenen har det stått sterke mennesker som har skapt endring, som Martin Luther King og Nelson Mandela, Mor Teresa og Aung San Suu Kyi. Jeg håper de skrittene Kailash Satyarthi og jeg har tatt så langt og vil ta videre på denne reisen også vil føre til endring – varig endring.

Mitt store håp er at dette er siste gangen vi er nødt til å kjempe for utdanning for våre barn. Vi vil at alle skal stå sammen og

støtte oss i vår kamp slik at vi kan få løst dette én gang for alle.

Som jeg sa har vi allerede tatt mange skritt i riktig retning. Nå er tiden inne for å ta et sprang.

Tiden i dag skal ikke brukes til å fortelle verdens ledere hvor viktig utdanning er – det vet de allerede – deres egne barn går på gode skoler. Nå er tiden inne for å mane dem til handling.

Vi ber verdens ledere om å stå sammen for å gi utdanning høyeste prioritet.

For femten år siden vedtok verdens ledere et sett av globale målsetninger, nemlig tusenårsmålene for utvikling. I årene etter har vi sett en viss fremgang. Antall barn som ikke går på skole er blitt halvert. Verden har imidlertid bare hatt fokus på å bygge ut barneskoler, og fremskrittene har ikke nådd ut til alle.

Neste år, i 2015, skal representanter fra hele verden møtes i FN for å vedta det neste settet av målsetninger, målsetninger for en bærekraftig utvikling. Der vil verdens ambisjoner for kommende generasjoner bli fastlagt. Lederne må benytte denne anledningen til å garantere at alle verdens barn skal få gratis kvalitetsutdanning som dekker både grunnskole, ungdomsskole og videregående skole.

Noen vil si at dette er upraktisk, eller for dyrt eller for vanskelig, eller til og med umulig. Men det er på tide at verden tenker større.

Kjære brødre og søstre, den såkalte vokse-verden kan kanskje forstå det, men vi som barn kan ikke forstå det. Hvordan kan det ha seg at de landene som vi kaller «sterke» er så flinke til å skape krig, men så dårlige til å skape fred? Hvordan kan det ha seg at det er så enkelt å gi bort våpen, men så vanskelig å gi bort bøker? Hvordan kan det ha seg at det er så enkelt å bygge stridsvogner, men så vanskelig å bygge skoler?

Nå lever vi i den moderne tidsalderen, det 21. århundre, og vi tror alle at ingenting er umulig. Vi kan reise til månen og snart kan vi kanskje lande på Mars. I dette 21. århundre må vi være fast bestemt på at kvalitetsutdanning til alle også vil bli en realitet.

Så la oss skape likhet, rettferdighet og fred for alle. Vi må alle bidra, ikke bare politikerne og verdens ledere, men også du og jeg. Det er vår plikt.

Så vi må sette i gang med å jobbe...og ikke vente.

Jeg oppfordrer også alle andre barn rundt om i verden til å reise seg for kjempe.

Kjære søstre og brødre, la oss bli den første generasjonen som bestemmer seg for å bli den siste.

De tomme klasserommene, den tapte barndommen, det bortkastede potensialet – måtte disse tingene ta slutt med oss.

La dette bli siste gangen en gutt eller jente tilbringer barndommen sin på en fabrikk.

La dette bli siste gangen en jente tvinges inn i et barneekteskap.

La dette bli siste gangen et uskyldig barn mister livet i en krig.

La dette bli siste gangen et klasserom står tomt.

La dette bli siste gangen en jente får høre at utdanning er en forbyttelse og ikke en rettighet.

La dette bli siste gangen et barn ikke går på skole.

La oss starte med denne avslutningen. La dette ta slutt med oss.

Og la oss bygge en bedre fremtid her og nå.

Takk. (NTB)

Nobelprisvinner Kailash Satyarthi's foredrag

La oss globalisere medmenneskeligheten og sette våre barn fri.
Mine kjære verdens barn...

Deres Majesteter, Deres Kongelige Høyheter, Eksellenser, ærede medlemmer av Den norske Nobelkomiteen, min kjære bror Tom Harkin, mine brødre og søstre og min kjære datter Malala.

Fra dette podiet for fred og menneskelighet er det en stor ære for meg å resitere et mantra fra de gamle visdommens skrifter, vedaeane.

Dette mantraet inneholder en bønn, en forhåpning og en beslutning om at jeg har potensiale i seg til å frigjøre menneskeheten fra alle menneskeskapte kriser.

«Sam gacchadhvam sam vadadhvam sam vo manasi jaanataam»
«Devaa bhagaam yathaa poorve, sam jaananaam upaasate»

La oss gå sammen. I vår streben etter global fremgang må vi ikke utelate eller utestenge en eneste person i et eneste verdenshjørne, det være seg øst eller vest, sør eller nord.

La oss snakke sammen, la våre sinn møtes! La oss lære av våre forfedres erfaringer, la oss sammen skape kunnskap for alle til alles beste.

Jeg bøyer meg i takknemlighet for mine avdøde foreldre, for mitt fedreland India og for Moder Jord.

Med varmt hjerte minnes jeg hvordan jeg selv er blitt satt fri tusenvis av ganger, hver eneste gang jeg har satt et barn fri fra slaveri. Hver gang deres første smil i frihet brer seg over deres vakre ansikter, ser jeg Guds smil.

Den største æren for denne prisen tilgigner jeg Kaalu Kumar, Dhoom Das og Adarsh Kishore fra India og Iqbal Masih fra Pakistan. Som medlemmer av min bevegelse ofret de sine liv for å beskytte barns frihet og verdighet. Jeg tar med stor ærbødighet imot denne prisen på vegne av alle disse martyrene, mine medaktivister rundt om i verden og mine landsmenn.

Min reise hit fra Lord Buddha, Guru Nanaks og Mahatma Gandhis store land; fra India til Norge, skaper en forbindelse mellom to kraftsentre for global fred og brorskap, både i eldre og nyere tid.

Mine venner, Nobelkomiteen har sjenerøst nok bedt meg om å holde en «forelesning», noe jeg, med respekt å melde, ikke er i stand til å gjøre.

Jeg står her for å representere lyden av taushet, harmøshetens rop og det usynlige ansikt. Jeg er kommet hit for å formidle våre barns stemmer og drømmer; våre barn, fordi de er alle våre barn.

Jeg har sett inn i deres redde og slitne øyne. Og jeg har lyttet til deres påtrengende spørsmål:

For 20 år siden, ved foten av Himalayafjellene, møtte jeg en tynn liten gutt. Han spurte: «Er verden så fattig at den ikke kan gi meg et leketøy eller en bok i stedet for å tvinge meg til å ta i et verkøy eller et våpen?»

Jeg møtte en sudanesiske barnesoldat som var kidnappet av en ekstremistisk milit. Det første han ble tvunget til å gjøre under opplæringen, var å drepe sine venner og familie. Han spurte: «Hva gjorde jeg galt?»

For 12 år siden traff jeg en pur ung mor som levde på gata i Colombia og som hadde opplevd menneskehandel, voldtekt og slaveri. Hun stilte meg følgende spørsmål: «Jeg har ikke hatt en eneste drøm i hele mitt liv. Kan barnet mitt få oppleve det å ha en drøm?»

Ingen voldshandling er verre enn å nekte våre barn å ha drømmer.

Mitt eneste mål her i livet er at hvert eneste barn skal få lov til:

å være barn,
å vokse og utvikle seg,
å spise, sove, se dagslys,
å le og gråte,
å leke,
å lære, gå på skolen, og fremfor alt,
å drømme.

Alle store religioner sier at vi må ta vare på våre barn. Jesus sa: «La de små barna komme til meg og hindre dem ikke, for Guds rike tilhører slike som dem.» Den Hellige Koranen sier: «Drep ikke deres barn på grunn av fattigdom.»

Jeg nekter å godta at det ikke er plass til våre barns drømmer i alle templer, moskeene, kirkene og bedehusene.

Jeg nekter å godta at verden er så fattig, når bare én ukes militærutgifter på verdensbasis er nok til å gi alle våre barn skolegang.

Jeg nekter å godta at alle våre lover og grunnlover, dommere og politimenn ikke greier å beskytte våre barn.

Jeg nekter å godta at slaveriets lenker noensinne vil kunne bli sterkere enn lengselen etter frihet.

JEG NEKTER Å GODTA DET.

Jeg er så heldig at jeg får lov til å jobbe sammen med mange modige sjeler som også nekter å godta dette. Vi har aldri gitt opp og kommer aldri til å gi opp på grunn av trusler og angrep. Det er uten tvil gjort fremskritt de siste par tiårene. Antall barn som ikke går på skole er blitt halvert. Barnedødelighet og underernæring er redusert, og millioner av barnedødsfall er forhindret. Antall barnarbeidere i verden er blitt redusert med en tredjedel. Men vær klar over at det fortsatt gjenstår store utfordringer.

Mine venner, i dag er intoleransen er den største krisen som banker på menneskehetens dør.

Vi har mislyktes totalt når det gjelder å gi våre barn utdanning. En utdanning som gir livet mål og mening og sikrer fremtiden. En utdanning som bygger opp en følelse av globalt borgerskap hos de unge. Jeg frykter at vi snart vil komme dit hen at det kumulerte resultatet av denne fiaskoen vil kulminere i en voldsutøvelse uten sidestykket som vil kunne føre til at menneskeheten tar livet av seg selv.

Men allikevel finnes det unge mennesker som Malala, som rundt om i verden setter seg til motverge og velger fred fremfor vold, toleranse fremfor ekstremisme, og mot fremfor frykt.

Løsningen ligger ikke bare i forhandlinger og konferanser og pålegg fra fjerne organisasjoner. Løsningen ligger i små grupper og lokale organisasjoner og individer som ofte er helt ukjente for verdenssamfunnet, men som kjenner problemene på kroppen her eneste dag.

For 18 år siden marsjerte flere millioner av mine brødre og søstre i 103 land 80.000 kilometer. Den gangen så en ny internasjonal lov mot barnarbeid dagens lys. Det klarte vi.

Du tenker kanskje: Hva kan én enkelt person gjøre? La meg fortelle deg en historie som jeg husker fra min barndom: Det hadde brutt ut en voldsom skogbrann. Alle dyrene flyktet, også løven, skogens konge. Plutselig så løven en bitte liten fugl som fløy rett mot brannen. Han spurte: «Hva er det du gjør?» Til løvens store overraskelse, svarte fuglen: «Jeg er på vei for å slukke brannen.» Løven lo og sa: «Hvordan kan du slukke brannen med bare en dråpe vann i nebbet?» Fuglen stod steilt på sitt, og sa: «Men jeg yter min skjerv»

Du og jeg lever i en tid preget av rask globalisering. Vi er koblet til hverandre via høyhastighetsinternett. Vi utveksler varer og tjenester i et felles, globalt marked. Hver eneste dag går det tusenvis av fly som forbinder oss med alle verdenshjørner.

Men det finnes én alvorlig svikt i disse forbindelsene. Det er mangelen på medmenneskelighet. La oss innpode og omdanne den individuelle medmenneskeligheten til en global bevegelse. La oss globalisere medmenneskeligheten. Ikke en passiv medmenneskelighet, men en medmenneskelighet som forandrer verden og fører til rettferdighet, likhet og frihet.

Mahatma Gandhi sa, «Hvis vi skal underkaste oss fred på jorden... må vi begynne med barna.» Jeg vil ærbødigst legge til at vi må bringe verden sammen gjennom å ha medfølelse for våre barn.

Hvem er disse barna som syr fotballer, men som aldri har spilt fotball? De er våre barn. Hvem er disse barna som jobber i gruver for å utvinne steiner og mineraler? De er våre barn. Hvem er disse barna som høster kakao, men som ikke vet hvordan sjokolade smaker? De er alle sammen våre barn.

Devil var født inn i flere generasjoners gjeld og gjeldsslaveri i India. Da hun satt i bilen min rett etter at hun var blitt reddet, spurte denne åtte år gamle jenta meg: Hvorfor kom du ikke før? Hennes sinne spørsmål ryster meg fortsatt – og har nok kraft i seg til å ryste hele verden. Hennes spørsmål er rettet mot oss alle. Hvorfor kom vi ikke før?

Hva ventet vi på? Hvor mange flere Deviler skal vi la være å redde? Hvor mange flere jenter skal bli bortført, innestengt og misbrukt? Rundt om i verden finnes det barn som Devil som spør seg selv hvorfor vi ikke gjør noe og som følger nøye med på våre handlinger.

Vi trenger kollektive tiltak og det haster. Hvert eneste minutt teller, hvert eneste barn teller, hver eneste barndom teller. Jeg bestreider den passiviteten og pessimismen som omgir våre barn. Jeg bestreider denne kulturen som er basert på taushet og nøytralitet.

Jeg anmoder derfor innstendig alle regjeringer, mellomstatlige organisasjoner, næringslivet, ledere for alle trosretninger, det sivile samfunn og hver enkelt av oss om å sette en stopper for alle former for vold mot barn. Slaveri, menneskehandel, barneekteskap, barnarbeid, seksuelt misbruk og analfabetisme har ingen plass i et sivilisert samfunn.

Minne venner, dette kan vi klare. Regjeringene må utforme en barnevenn-

lig politikk og investere i utdanning og unge mennesker.

Næringslivet må være mer ansvarlig og mer åpen for nyskapende partnerskap.

Mellomstatlige organisasjoner må samarbeide for å fremskynde mer handling.

Det internasjonale sivile samfunn må heve seg over den daglige tralten i arbeidet og sine spredte agendaer.

Ledere og institusjoner for ulike trosretninger og alle vi andre må stå sammen for våre barn.

Vi må være dristige, vi må være ambisiøse og vi må ha viljestyrke. Vi må holde våre løfter.

For over femti år siden, på min første skoledag, traff jeg en skopussergutt på min alder som satt ved inngangsporten til skolen og pusset sko. Jeg stilte følgende spørsmål til lærerne mine: «Hvorfor jobber han der ute? Hvorfor går han ikke på skolen sammen med meg?» Lærerne kunne ikke svare. En dag mannen jeg meg opp og stilte spørsmålet til faren hans. Han sa: «Sir, det har jeg aldri tenkt over. Vi er bare satt til verden for å arbeide.» Dette gjorde meg sint. Det gjør meg fortsatt sint. Jeg protesterte mot det da og jeg protesterer mot det nå.

Da jeg var barn hadde jeg en visjon for morgendagen, hvor skopusserguttene skulle sitte ved siden av meg i klasserommet og lese. Nå er denne morgendagen blitt til DAGEN I DAG. Jeg er DAGEN I DAG, du er DAGEN I DAG. DAGEN I DAG er en dag hvor alle barn har rett til liv, frihet, helse, utdanning, sikkerhet, verdighet, likhet og fred.

I dag ser jeg de smilende ansiktene til våre barn i de blinkende stjernene bak mørket. I DAG ser jeg barn som leker og danser i hver bølge i havet. I DAG ser jeg den lille skopussergutt som sitter sammen med meg i klasserommet i hver plante, hvert tre og hvert fjell.

Jeg vil at dere skal se og kjenne denne DAGEN I DAG inni dere. Mine kjære søstre og brødre, jeg vil be dere om å lukke øynene og plassere hånden ved hjertet et lite øyeblikk. Kan dere føle barnet inni dere? Nå skal dere lytte til dette barnet. Det er jeg sikker på at dere kan klare!

I dag ser jeg mange tusener som marsjerer fremover som Mahatma Gandhi, Martin Luther King og Nelson Mandela og som kaller på oss. Mange gutter og jenter har blitt med. Jeg har blitt med. Nå vil vi at dere også skal bli med.

La oss demokratisere kunnskap. La oss skape universell rettferdighet.

La oss sammen globalisere medmenneskeligheten for våre barns skyld!

Min appell går til alle dere som er her i dag og til alle andre rundt om i hele verden.

Jeg oppfordrer til en marsj fra utbytting til utdanning, fra fattigdom til felles fremgang, en marsj fra slaveri til frihet, og fra vold til fred.

Asato mā sad gamaya, tamaso mā jyotir gamaya, matyor mā amrtam gamaya.

La oss marsjere fra mørke til lys. La oss marsjere fra dødelighet til guddommelighet.

La oss marsjere! (NTB)

Asato mā sad gamaya, tamaso mā jyotir gamaya, matyor mā amrtam gamaya.

La oss marsjere fra mørke til lys. La oss marsjere fra dødelighet til guddommelighet.

La oss marsjere! (NTB)

Asato mā sad gamaya, tamaso mā jyotir gamaya, matyor mā amrtam gamaya.

ROTARY INTERNATIONAL
Distrikt 2305

Takk for innspillet Roy! Dette var informasjon som det var kjekt å få med seg i månedsbrevet, mens tildelingen av Nobels fredspris for 2014 ennå sitter fersk i minnet.

Roy spør videre om vi er klare over at Rotary International har en egen aksjonsgruppe som arbeider mot barneslaveri? Han oppfordrer meg også til å få fram informasjon om flere av de aksjonsgruppene innen Rotary som arbeider for barns rettigheter og presentere dem i et senere månedsbrev. Vi får se hva det kan bli mulig å få til.

Da gjenstår det bare å ønske alle som leser dette månedsbrevet et riktig godt nytt år 2015 og takke for innsatsen i 2014!

Nyttårsraketter over Elnesvågen ved inngangen til 2014.

Med vennlig hilsen

Knut Kvalvågnæs

DG Rotary distrikt 2305

2014 - 2015

ROTARY INTERNATIONAL
Distrikt 2305